

Nätet, närradion, öppna kyrkorum med smittsäkra avstånd. Möten utomhus när det går. Vi välkomnar så mycket vi kan.

s 2-3

Löser du mars månads korsord? Skicka in och vinn! Bordstrianglar till alla rätta lösningar.

s 11

I en elektrisk stund på ett konfaläger kom då 14-årige Anton till tro. Nu vill han ge fler fjortonåringar samma chans och möjlighet.

JAG & GUD s 12

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling

Svenska kyrkan • mars 2021

FÖRSAMLINGSLÄGER
2021... 2022!

s 2

?

FOTO: LARS JOHANSSON/MÖSTPHOTOS

Varsamt vågar vi vägar framåt

Det är i mellanrummet det händer

I år blev det många dagar med snö. Backen utanför Brännkyrka kyrka har varit full av barn och pulkor. Jag har varit lycklig varje dag jag sett och hört dem. Tänk att det går att mötas och leka trots alla begränsningar. En dag fanns till och med en grill tänd för korv.

Samma glädje har jag känt på onsdagar när jag fått vara med på torget utanför Vårfrukyrkan för att dela ut sopp-påsar. Visst längtar jag efter att få sitta ner och äta tillsammans men vilken fröjd att ses och växla några ord. Jag har blivit påmind om att vi finns ju ändå.

Flera söndagar har jag också fått vara i någon av våra kyrkor. Nog saknar jag det vanliga som brukar ske där, som gudstjänster och konserter, men har förundrats över kyrkorummets betydelse och framför allt det som skett när vi mötts. Människor har kommit in, tänt ljus, ibland suttit en stund och så har vi pratat lite. Det är som om samtalen varit mer rakt på sak, vi har hoppat över kallpratet och direkt sagt som det är. Det har varit väldigt fint.

När jag skriver det här talas det om att en tredje våg är här, att kurvan med smittade i Stockholm viker starkt uppåt. Jag blir igen påmind om att vi vet så lite om framtiden och att det behövs så mycket tillit för att inte tappa modet.

Mitt i allt grubblar jag, som så många andra, över vad den här tiden gör med oss. Vad händer när vi under så lång tid hållit oss ifrån varandra, backat undan och inte kunnat mötas? Hur gör vi för att våga igen? Tänk om vi glömt hur man gör!

I bästa fall kommer vi att värdera relationer på ett nytt sätt. Värna de stunder och sammanhang då vi får mötas mer än vi tidigare gjort. Tänk om vi oftare kommer våga säga – vad glad jag är att se dig, tack att du finns!

Jag grubblar också en hel del på vad den här tiden gör med kyrkan. Något bra hoppas jag. Svåra tider då man inte riktigt känner igen sig brukar skärpa blicken. Som att vissa saker blir mindre viktiga och andra mer angelägna.

Jag brukar tänka kyrkan som en mötesplats, där jag tydligare får syn på mig själv, på andra och på Gud. För mig har det alltid varit viktigt att den mötesplatsen har rum för mångfald och olikhet. Att den känns trygg så jag vågar visa mig och att den handlar om livet som det ser ut. Jag gillar inte att behöva låtsas. Tänk om om det är en sådan kyrka som växer fram nu.

Något jag är helt säker på är att det är i mötet allt sker. När två blickar hittar varandra och några ord delas sker något alldeles särskilt. Något gudomligt enligt min mening. Ensamheten skingras och hopp väcks. I mellanrummet mellan oss visar sig Gud. Det är min erfarenhet.

Jag tror det är därför jag blivit så väldans glad när jag under de där vackra vinterdagarna hört glädjetjuten från pulkabacken, när soppan delats ut på fruängstorget och samtal blivit till under kyrkvalven. Vi finns fortfarande. Vi hör ihop. Vi orkar lite till. Och vi är inte ensamma.

Eva-Karin Fackel Sandor
KYRKOHERDE

FOTO: PIXABAY

FOTO: UNSPLASH

FOTO: PIXABAY

Inget församlingsläger 2021

Tyvärr ser vi inte hur det skulle kunna vara möjligt att genomföra årets församlingsläger, som skulle ha varit under Kristi himmelsfärdshelgen. Läget är

alltför ovisst. Men vi planerar för nästa år. Vårdnäs stiftsgård utanför Linköping står och väntar på oss 25–28 maj 2022. Mer info kommer!

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år. Redaktör: Kari Malmström. Ansvarig utgivare: Eva-Karin Fackel Sandor. Tryck: Printografen, Halmstad. Distribution: Postnord.

POSTADRESS
Box 64, 125 22 Älvsjö • tel 08-447 11 00 vx
växeln är öppen må–fr 9.00–17.00.
e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER
Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsv. 189–191, Älvsjö
**OBS! I dagsläget tar vi bara emot
förbokade besök samt leveranser.**
Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1–7, Fruängen C.

VI FINNS PÅ
facebook
Instagram
twitter

För telefonnummer
och epost till alla
medarbetare se
**www.
brannkyrka.org**

Det är klokt med återbruk

För ett år sedan var Brännkyrka församling i förvirring och vanmakt. Liksom alla andra – världen över. Det som var vanlig vardag blev totalt förändrat. Vi skulle inte träffas, mötas, ses. Det var farligt. Att ställa in påskfirandet är smärtsamt för en kristen kyrka. Att stänga öppna mötesplatser för människor som behöver dem går tvärt emot själva tanken i att vara kyrka. Församlingen gjorde sitt bästa – med just det nuets kunskap.

Nu är vi nog alla i leda, motvillig acceptans och samtidigt otålighet – vi vill ju så gärna att detta ska vara över. Men det tycks dröja innan det är över – och påsken 2021 kan vi inte heller fira i fysisk gudstjänstgemenskap.

Det här numret av församlingstidningen spretar lite – och kanske är det precis så det ska vara just nu. Tillbakablickar, återanvändning och lite här-och-nu.

Då, våren 2020, stod bristerna uppenbara i äldreomsorgen, och ett fint projekt kom till. Volontärer från alla möjliga håll kom till pop-up-verksamheten Förklädesfabriken i Farsta och tillverkade skyddsutrustning i massor av donerad byggplast. Här var Brännkyrka församling med.

Brister och sår upplever vi alla. Trots corona och restriktioner fortsatte den lilla samtalsgruppen "Att falla uppåt" att träffas i olika former också efter höstens tvärbromsning. Nu har just den gruppen gjort ett tydligt avslut, men trots begränsningar hoppas församlingen att kunna starta nya samtalsgrupper med liknande inriktning.

Öppna förskolan var öppen några månader i höstas, med begränsat antal deltagare och föranmälan. Men de skärpta restriktionerna

gjorde den omöjlig, och ingen vet när vi åter kan slå upp dörrarna.

Jenny är en av många som saknar den! Men coronatiden har gett henne och familjen nya perspektiv och faktiskt inte bara varit negativ.

Perspektiv är bra. Fredsgruppen i Brännkyrka församling har i över 30 år arbetat för att ge humanitär hjälp åt utsatta världen över. Ofta genom återbruk. Deras loppis i Vårfrukyrkan har dragit in hur mycket pengar som helst i alla år. Nu pandemireglerad och stängd även den.

Ett bärande ben i Fredsgruppens verksamhet har också alltid varit hjälpsändningar till behövande ute i världen. Nu 90-åriga Rune har kört många, många transporter till Baltikum. Han siktar på en ny tur i april!

Kari Malmström

GUDSTJÄNST PÅ AVSTÅND

Välkommen att återbruka våra andakter

Varje vecka producerar församlingen minst en nätandakt. Söndagar 11.00 kan vi som vill mötas i gudstjänstgemenskap på distans. Du kan ta del via församlingens hemsida, facebook-sida och youtube-kanal. Andakterna ligger sedan kvar ett antal veckor och kan alltså återbrukas.

På närradiosändaren Radio Sydväst 88,9 MHz sänder vi varje morgon 07.30–07.45 och varje kväll utom fredagar 22.00–22.15. Samma andakt går i repris under en vecka med start söndag morgon. Även dessa andakter kan återbrukas. Du hittar dem på brannkyrka.org/poddar och andra ställen där poddar finns. **KM**

FOTO: GUSTAV FROSTEBLAD

ANDAKTSVINJETTER: ERIK STENSEKE

TIPS!

Fira påsk över radiovågor!

Påsken är snart här, och då tänker vi fortsätta med en fin tradition vi skapat med våra närradiosändningar. (Som dessutom lever vidare på vår podcast "Brännkyrka församling", där de hamnar så fort de är sända.)

På påskafton, lördag 3 april, bjuder vi på ett specialavsnitt som är 60 minuter långt.

Radio Sydväst 88,9 MHz

PÅSKAFTON LÖRDAG 3 APRIL 9.00 MED REPRIS 14.00

Vad är det för tradition? Kanske du tänker nu. Jo, vi har under 2020 gjort specialsändningar på Nationaldagen, Alla Helgons dag och Annandag jul. En stor del av tanken med radion är att nå också dig som inte har dator och internet.

Som ansvarig utgivare och en av de som roddar med våra sändningar vill jag få försöka

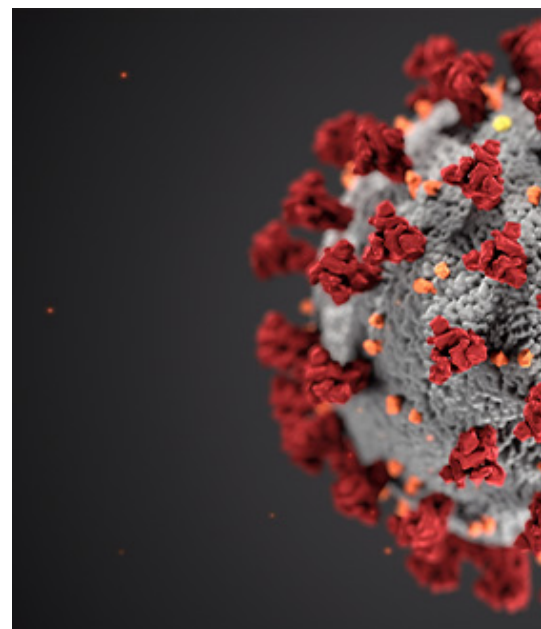
säga att det kommer bli jättekul att spela in och ni kommer ha jättekul att lyssna!

Med hjälp av betraktelser, bibelläsning, sånger, psalmer, och bön, möter vi hela fastan och påsken. Det blir 60 minuter av hela livet – i en radiovåg, som vittnar om att Gud är här!

Gustav Frostebblad

FOTO: LOVISA OSCARSON

När smittan drog in st

Brännkyrka församling var engagerad i Förklädesfabriken i Farsta där det tillverkades och delades ut bortåt 100 000 långärmade plastförkläden till äldreboenden och hemtjänst under de tre månader våren 2020 då skyddsutrustning inte stod att finna. Diakon Pia Palmin Svanlund samordnade våra insatser. Här berättar hon. Ett år borta men fortfarande så nära...

Församlingen nåddes tidigt av rop om hjälp från några av de äldreboenden som vi regelbundet brukat besöka i vår församling. Personalen berättade att man stod helt utan viss nödvändig skyddsutrustning samtidigt som smittan hade tagit sig in och fler och fler av de boende och personalen insjuknade.

Det var ett förtvivlat läge där personalen på egen hand försökte tillverka munskydd av servetter och plastförkläden av regnrockar. Dödstalen bland de äldre steg och ingen skyddsutrustning fanns att överhuvudtaget att få tag på.

Vi försökte samla ihop skyddsutrust-

ning som våra församlingsbor skänkte och jag minns lyckan när en person donerade 84 ansiktsmasker som vi kunde skänka till ett av de värst drabbade äldreboendena.

Men dödstalen fortsatte att rulla in. Då fick jag höra talas om ett syskonpar och en grupp privatpersoner som startat en Pop-up-fabrik i Farsta. De ville sätta igång en tillverkning av långärmade skyddsförkläden. Jag tog kontakt.

Att vara med och stödja det initiativet tillsammans med alla de som på olika sätt strömmade till, skulle vara det som skulle ge bäst resultat för att aktivt hindra smittan att skörda fler liv bland de äldre och sköraste i vår församling, blev min bedömning. Jag fick genast klartecken från vår kyrkoherde och vi åkte dit och frågade hur vi kunde bidra.

Vi stöttade därefter på alla sätt vi kunde med medel, personal och utrustning. Tillsammans med Staffan Törnqvist,

volontär i församlingen, kom jag att ingå i gruppen som administrerade Förklädesfabriken.

Jag kommer aldrig att glömma hur människor kom samman med sina kompetenser och resurser och fick en hel fabrik att just "poppa upp" och fungera i ett väloljat maskineri. Totalt kom cirka 1000 personer för att som volontärer arbeta med Förklädesfabriken. När det var som mest intensivt arbetade vi i 3-skift, cirka 60 personer per dag i olika pass.

Det fanns de som tog emot alla samtal från äldreboenden, de som körde ut kartonger/säckar med förkläden, de som på olika stationer i fabriken skar till, svetsade och packade förklädena, hantverkare som byggde om borden, de som ringde runt och bad om sponsring från företag som donerade till exempel värmepistoler, dricka, mat och plast.

Vi hade golvansvariga som tog hand om volontärer och lärde ut tekniken,

FOTO: PIA PALMIN SVANLUND

Staffan, volontär och förtroendevald i församlingen.

Diakon Pia.

FOTO: LOVISA OSCARSON

Vägledning.

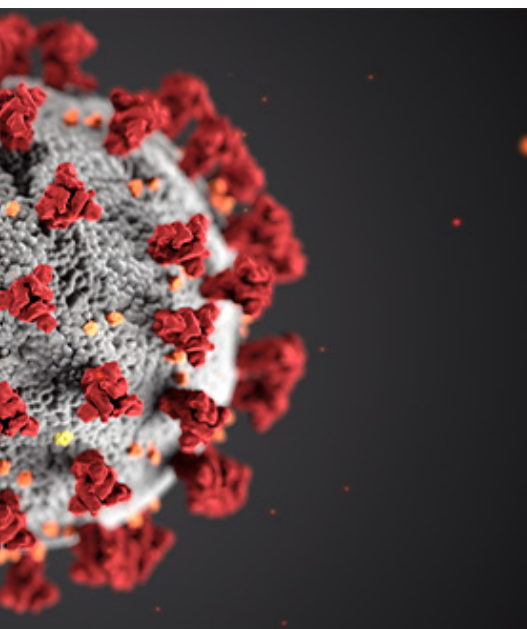

FOTO: UNSPLASH.COM

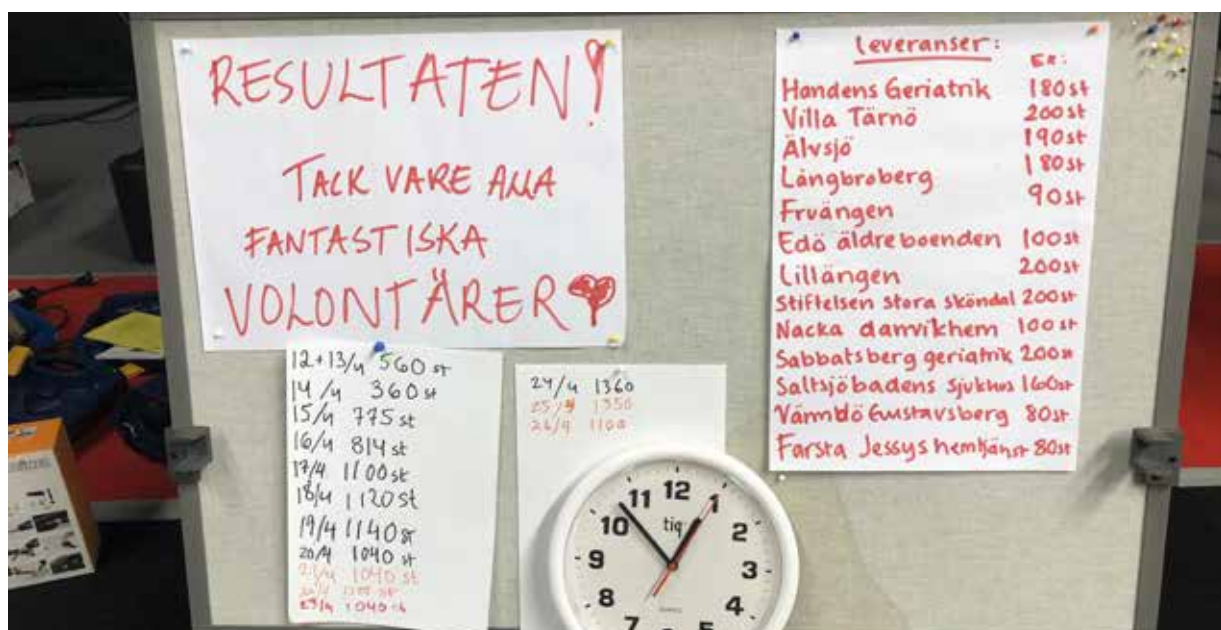

FOTO: LOVISA OSCARSON

od volontärerna redo

kommunikatörer för att få kontakt med volontärer, gruppen "som löste problem" och till exempel konstruerade skärmaskinen, artister som kom och uppträdde för volontärerna, och de som hjälpte till att lära ut och sätta upp fabriker i andra städer.

Något jag alltid kommer att bära med mig är de uppostringar och den värme och medmänsklighet som drev hela verksamheten. Låt mig ge exempel: en caféägare i Fruängen som kämpade för att själv överleva höll vecka efter vecka med mat till volontärerna, lokala småföretagare som stod utan arbete med hot om konkurs kom för att stödja med sina varor och sin kunskap. Människor som själva mist någon nära i Covid-19 kom för att ta strid mot smittan som rasade i äldreboenden och kunde kanske på det viset bearbeta sin sorg. Kulturarbetare och andra som drabbades hårt utan arbete och inkomst gav sin tid. Det var många fina samtal i pauserna som jag tror betydde mycket för många, även mig.

När man gör något för andra upptäcker man ofta att man själv får minst lika mycket. Vi gjorde något meningsfullt som gjorde skillnad och att göra det ihop med andra gav oss alla så mycket tillbaka. Det var en tid med så mycket mörker och förtvivlan när så många äldre rycktes ifrån oss i sin isolering på äldreboendena – men samtidigt en tid då jag som mest påtagligt sett medmänsklighet, ljus, värme och hopp så konkret. Alla kämpade

mot samma två mål: att personalen i vården som stod i fronten skulle känna att vi fanns där för dem och att rädda våra äldre och sköraste från att smittas.

När vi efter tre månader stängde den sista Förklädesfabriken så hade vi tillverkat och åkt ut med ungefär 100 000 förkläden till äldreboenden, hemtjänst och vårdcentraler i södra Stockholm.

När jag tänker tillbaka så är jag så innerligt tacksam och ödmjuk över att i en tid då dödstalen rullade in så fann vi människor som tillsammans hittade på ett sätt att hjälpa. Vår församling (som är du och jag) fick vara en del av det. Ibland tror jag inte att jag ännu riktigt har kunnat smälta allt, jag vet bara att det var något av det mest fantastiska jag upplevt i en mörk tid som nog ingen av oss hade trott att vi skulle behöva uppleva.

Och även om det här saknar motstycke i hur många vi kunde nå – så möts jag i min vardag av att för var och en är det minst lika värdefullt i varje enskilt möte när kyrkan får vara ett stöd i något som är svårt för den människan. Tack för att du är medlem och gör sådant som detta möjligt, i det lilla och det stora. Vi är kallade att vara ett ljus för varandra.

Pia Palmin Svanlund

Lisa Peterson-Berger, som tillsammans med sin bror drog igång Förklädesfabriken i Farsta, korades i december 2020 till Årets Volontär av Volontärbyrån.

FOTO: ANTON DAHLGREN

FOTO: PIA PALMIN SVANLUND

Anton och ett gäng ungdomsledare, kyrkoherde Eva-Karin och pedagog Lovisa (tillsammans med Inger Nilsson, även känd som Pippi).

Tänk om hoppet möter dig i öknen
Vid en brunn du dittills inte sett
Tänk om hoppet pekar ut en riktning
En ny kamp, ny kraft, på ett nytt sätt.

Tänk om hoppet speglas i det brustna
Reflexioner av Guds närhet, som ett flyktigt lekfullt ljus
Tänk om hoppet blänker i ditt mörker
Som ett litet stänk av himlen på din väg ibland allt grus.
(Per Harling & Charlotte Frycklund)

Ta chansen att påverka

Söndagen den 19 september i år är det kyrkoval. I kyrkovalet har du möjlighet att påverka vilka som ska få förtroendet att vara med och styra din församling de kommande fyra åren.

Svenska kyrkan har över fem miljoner röstberättigade medlemmar totalt, och cirka 21000 bor i Brännkyrka församling. Kyrkovalet består av tre val: lokalt till kyrkofullmäktige, regionalt till stiftsfullmäktige och nationellt till Kyrkomötet. Man kan rösta i alla eller bara ett eller två. Alla som fyller 16 år senast på valdagen får rösta.

Valet till kyrkofullmäktige i Brännkyrka är det som direkt kan påverka inriktningen just hos oss. Kyrkofullmäktige fastställer kyrkoavgiften och lägger fast ramarna för församlingens verksamhet. Det kyrkofullmäktige som väljs i höst utser det nya kyrkorådet, församlingens styrelse. Kyrkorådet har tillsammans med kyrkoherden ansvaret för församlingens verksamhet.

De som ställer upp i kyrkliga val kallas nomineringsgrupper. Grupperna utser kandidater, alltså de personer som står på valsedlarna. Under våren och sommaren kommer mer information om valet och de olika gruppernas program och idéer.

KM

Personalförändringar

Husmor Karin Vergara har slutat i församlingen efter drygt sju års tjänst. Hon var en initiativtagare och nyckelperson i den mycket uppskattade take-away-soppan utanför Vårfrukyrkan, som i våras fick ersätta den ordinarie sopplunchen som coronastängt. Vi önskar Karin allt gott!

Caroline Green kom till oss vid årsskiftet och vikarierar som präst fram till sista maj. Förutom sedvanliga prästuppgifter har hon fokus på vuxna, pilgrimsvandringar, retreatar, med mera. Avstånd och utomhus är ledord. Ett tips är att hänga på en av hennes vandringar kring Brännkyrka kyrkogård. Se hemsidan!

KM

Från överlevare

En resa genom mörka vatten till "ske din vilja"

Kanske har du drabbats av en känsla av tomhet utan att förstå varför? Har den berömda "väggen" tornat upp sig och du sprungit in i den? Vill du bara få falla, vila, släppa kontrollen? Då är du inte ensam. Det kan finnas saker i ditt förflutna som behöver komma upp till ytan, benämnas och pratas om. Kyrkan kan erbjuda ett livstolkande sammanhang, samtal och stöd i existentiella frågor, och även visa på en väg framåt. Trons väg. Och framför allt kärlekens väg.

Det här kan verka som ett tungt tema att ta upp i denna redan tunga tid, men kanske mer relevant än någonsin. Normala vardagssammanhang har sedan ett år hankat sig fram, ibland brustit eller rasat ihop, och då kan en sårbarhet ha visat sig. Alldeles nytt för en del av oss, välbekant för andra som brottats med problemet länge. Problemet i att vara ett i någon mening skadat barn, där anknytningen till viktiga vuxna någonstans brast.

Församlingens diakon Michael von Langenberg har lång erfarenhet av att möta människor med skadad anknytning till viktiga vuxna, då när de var barn.

– De är överlevarna, och jag vill att de ska få möjlighet att bli överlåtare!

Varje människas livsresa är unik, så det är farligt med generaliseringar. Men vissa mönster kan man se, menar Michael. För bortåt 15 år sedan började han leda samtalsgrupper för utmattningsdeprimerade. Då började han tänka kring en modell för att försöka förstå *varför* man drabbats – alltså inte bara *att* man drabbats.

Till synes välfungerande människor som plötsligt klappar ihop – vad är det som händer? Det är inte ovanligt att roten till det onda är det som kallas medberoende.

Som ofta börjar med att något går snett i barndomen.

– Grunden är att man saknat en funktionell och bekräftande vuxen, när man själv var barn, säger Michael. Det

finns en brist någonstans. Man saknar en "good enough" anknytning.

De mest uppenbara problemsituationerna rör kanske missbruk, psykisk ohälsa, våld, kriminalitet – men det kan vara betydligt mer subtilt. Och barn vill definitivt överleva! Hittar man inte självklar och naturlig bekräftelse och gensvar hos sina viktiga vuxna så utarbetar man strategier.

– Det som kan hända är att barnet anpassar sitt beteende och personlighet efter den som är dysfunktionell i hopp om att kunna få bekräftelse – och att kunna hjälpa, förklarar Michael. Barnet kan bli helt beroende av att rädda sin viktiga person.

Här någonstans kan begreppet medberoende bli lite klarare. Barnet vill bli bekräftat av sin viktiga vuxna – till varje pris. Även om det innebär att underlätta den viktiga personens fortsatta destruktiva beteende.

ÖVERLEVAREN:
Jag upprätt-
håller min
egen exis-
tens, jag är
själv grunden
till min exis-
tens och mitt
väsen. Jag
måste göra
det för att
överleva.

till överlåtare

– en möjlig tanke- och känslomodell, där Gud är med

– Det är ofta så det börjar – man utvecklar ett ”falskt själv”, ett anpassat jag, och tar på sig en överlevnadsroll, säger Michael.

Överlevaren är född.

Och vad kan hända när man växer upp med det här?

– Som vuxen, man bara kör på, man kämpar, men så småningom kan man börja känna en diffus längtan, man bär på en brist, en tomhet. Eller så går man in i väggen. Någonting signalerar att något är fel, säger Michael.

– Människor löser det på olika sätt. Ett är surrogat som leder bort, som alkohol, tabletter, bli workaholic, konsumera, spela – ta till något som ger temporär tillfredsställelse. Det är ett val någonstans, hur man försöker hantera känslan. Det kan gå väldigt snett, man kan hamna i missbruk, ta sig ur det, men kan sedan fortfarande vara medberoende.

Det händer att människor som upplever någon sorts brist söker sig till kyrkan. Församlingens samtalsgrupp ”Att falla uppåt”, som ihärdigt höll igång sina träffar trots corona, har avslutats nu. Den gruppen samtalade kring just de här frågorna och Michael var en av ledarna, och vill utveckla arbetet vidare.

Han har märkt att många som söker samtalsstöd kommer med en väldigt vag känsla av att något inte stämmer, ett ”dåligt mående” som är svårt att hitta en förklaring till.

– Det måste vi ta på djupt allvar, säger han. Jag tror, jag *vet*, att många behöver en genomlysning, få skapa en

grundläggande medvetenhet om hur den personen blev en överlevare. Och det kan vara en smärtsam process.

Den anknytning som vi aldrig fick, eller som bröts eller blev grumlig – och som i olika grad styrt våra liv och gjort oss till överlevare – den måste vi förstå, förlika oss och försonas med. På ett plan handlar det om att vilja släppa kampen – och krampen.

Han beskriver hur det kan vara i samtalskontakter:

”Jag orkar inte längre, jag vill falla, men jag vill inte falla fritt”, så kan det uttryckas. Behovet finns där när människor kommer, men det finns ingen fästpunkt – för dem just då.

Michael arbetade före sin diakonvigning 2004 i den sekulära världen, och upplevde att konfidentier/klienter ofta saknade det som kan kallas det metafysiska och andliga planet.

Som kan vara Gud och Jesus.

– Terapeutiskt kan man nå medvetenhet men kan inte bli befriad, säger han. Min erfarenhet är att man kan tala om en kraft, en högre makt, men en kraft eller makt har inget ansikte. Jag har upplevt att det är nästan omöjligt att arbeta med det här utan en personlig Gud, som har ett ansikte. Vi behöver spegla oss i ett kärleksfullt ansikte.

– Vi i Svenska kyrkan har en otrolig gäva i att vi kan förmedla något mer, vi har ett narrativ som håller, fortsätter Michael. Om kännedomen om Jesus Kristus, om den historie- och samtidsberättelsen förmedlas på ett begripligt sätt så kan Kristus bli fästpunkten, det kärleksfulla ansiktet.

Då föds överlåtaren, som tillåter sig att bli buren.

Att i grupp få dela sin smärta och sin insikt, det leder långt. Kanske inte hela vägen till överlåtelsen och befrielsen. Men gemenskap i samtalsgrupp kan rusta med nödvändiga nycklar för den som vill gå vidare. Och öppna nya dörrar.

Kari Malmström

Vill du veta mer? Kanske samtala enskilt eller i grupp kring de här frågorna?

Välkommen att kontakta diakon Michael von Langenberg, 08-447 11 16, michael.vonlangenberg@svenskakyrkan.se

ÖVERLÅTAREN:

Jag är inte själv grunden till min existens och mitt väsen. Någon annan, kanske Gud, upprätthåller min existens. Denne någon, eller Gud, bär mig.

BILDTEXTER:

OVAN TILL HÖGER REMBRANDTS ”DEN FÖRLORADE SONENS ÅTERKOMST”

”Min son var död och lever igen”. (LUK 15:25)

Den yngre sonen lämnar upproriskt hemmet och fadershuset (Gud), lever i slösaktighet och självgodhet. Han hamnar sedan i maktlöshet, fattigdom och elände. Till slut ger han upp sitt livsprojekt och tvingas släppa taget om sitt liv. I den stunden kommer han till självinsikt och återvänder (överlåtaren) skamsen hem till fadern (Gud) där han mottas med överväldigande kärlek. Den äldre brodern som alltid velat duga och prestera inför sin far, för att kanske få bekräftelse (överlevaren), står här i bakgrunden och betraktar scenen avundsjukt.

OVAN TILL VÄNSTER GUSTAVE DORÉ, SOM ILLUSTRERAT MÅNGA BIBLAR:

”Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig”. (1 MOS 32:22–32)

Dorés målning visar Jakobs brottnings med Gud vid Jabboks vadställe och får här symbolisera människans process från att vara en överlevare till att bli en överlåtare. Berättelsen handlar om självinsikt. Jakob som hela sitt liv flytt från sig själv och satt sina egna villkor (överlevaren), men som i brottningen blir berövad sin självgodhet och sträcker sig efter det enda han har kvar: Gud. På så sätt kommer han till insikt om sitt liv och sitt syfte (överlåtaren).

Michael von Langenberg

FOTO: HÅKAN FLANK

Man får träna på att le med ögonen

För Jenny Lejkemo är kyrkan en kompis. Trygg, självklar och kravlös säger den "välkommen". Hon och familjen har hängt mycket på församlingens Öppna förskola genom åren. Till yrket är Jenny barnmorska – och hon älskar sitt jobb. Hon har lätt till skatt och förefaller möta tillvaron öppet och konstruktivt, och med improvisationskonst. Av pandemiåret 2020 har hon lärt sig att den extrema situationen har öppnat nya fönster och skapat nya möjligheter – också.

de oss för att inte gå på restaurang, berättar Jenny. Men vi hade nog inte insett hur otroligt omfattande det skulle bli.

Och när det blev omfattande tänkte hon såhär:

– Jag var föräldraledig, hade förutsättningar, kunde avlasta personalen på förskolan. Så killarna fick vara hemma.

Hon skapade en egen förskola med pedagogisk verksamhet, inte "helg hela veckan". Matteprojekt, pysselprojekt. De höll på hela våren, med minst en dag i veckan heldag ute i skogen.

– Jag skrev scheman och planer tillsammans med barnen. Vi var i Älvsjöskogen, Hellasgården, skärgården.

De fick även med mormor. Packade matsäck. Kunde gå en hel mil! Superkul!

– Den tiden hade jag inte fått om inte corona kommit, säger hon eftertänksamt.

Pappa Erik, som är ingenjör, distansarbetade i ett rum på övervåningen. Där

fick man inte vara under kontorstid. Barnen fattade.

– Man är ju inte ensam, när man har familj, konstaterar Jenny. Min farmor, som lever ensam – där ser det helt annorlunda ut. Men det har varit ett jättekonstigt år!

Jenny är uppvuxen i Örby, har alltså inte flyttat så långt, som hon uttrycker det. Tidigt ville hon bli barnmorska och började läsa till sjuksköterska med det målet.

– Min mamma är barnsjuksköterska, jag var med henne en hel del på jobbet. Visst var det kanske lite inspirerat där, men jag ville hitta min egen nisch, säger hon.

Hon sökte sig till utbildning i Linköping.

– Jag ville bo i en studentstad, leva studentliv. Det var underbart, det borde alla göra som har möjlighet!

FOTO: PRIVAT

38-åriga Jenny bor i Örby Slott med maken Erik, sexårige Albin, femårige Ludvig och Ingrid, snart ett och ett halvt. För ett drygt år sedan var Jenny och Ingrid varje vecka med på babysången i Brännkyrka församling. En mötesplats bland så många andra – kramig, fri, avslappnad och uppskattad. Snart därefter coronastängd på obestämd tid.

Det var några ganska ryckiga veckor, då i mars 2020.

– Vi var i fjällen vecka 11 och bestäm-

Hela familjen.

Jenny och Erik träffades på en fest i just Linköping. När Jenny var 25 var hon färdig sjuksköterska och flyttade tillbaka till Stockholm. Hon förklarar att man måste jobba som sjuksköterska i ett år innan man kan söka vidare till barnmorskeutbildningen. Så hon jobbade ett år på Danderyd, bodde delvis hos föräldrarna, delvis hos Erik, som bodde och jobbade i Västerås. Sökte sig sedan till Mälardalens högskola i Västerås, och sedan var ambitionen omsatt i verklighet. Jenny var barnmorska! Ett yrke med oändliga valmöjligheter.

– Jag brinner för kvinnohälsa, kvinnovård och kvinnor och barn. Det finns fortfarande så mycket att göra, säger Jenny. Ibland är vi kvar på 1800-talet, i attityder och fördomar. Det gäller här på hemmaplan, men än mer ute i världen. Man kan göra stor skillnad med ganska små medel.

– Vi måste måna om att bevara de rättigheter vi har – de är inte självklara. Det finns mycket att göra inom området sexuell och reproduktiv hälsa.

Utanför jobbet en solig marsdag.

Nu är hon en av fyra chefsbarnmorskor på Södertälje sjukhus.

– Jag har cirka 30 medarbetare under mitt ansvar. Och här finns en tanke om att vi med chefsansvar ska vara kliniska, ”på golvet”, i snitt 1–2 pass i veckan. Vi tappar inte verklighetsförankringen, det är otroligt kul!

För det är ett hantverk att vara barnmorska, menar hon.

– Och varje nyfött barn är ett hopp för framtiden!

Utan tvekan har corona påverkat en hel del i den yrkesmässiga vardagen. Ultraljud utan partner. Förlossning utan partner om hen har symptom. Visir och munskydd.

– Man får träna på att le med ögonen, kommunicera med ögonen, ler Jenny.

Hon prisar de fantastiska medarbetarna på Södertälje sjukhus. Förlossningen är dimensionerad efter ett snitt

på sex-sju födslar per dygn. Statistik och verklighet är dock olika saker. Det kan lika gärna födas 12 barn under ett arbetspass, och då blir det svettigt! Andra dygn är lugnare.

– De dagar då vi har få födslar kan vi ”låna ut” personal till andra delar av sjukhuset, och bland annat stötta upp covid-vården, säger Jenny.

Hon är superkonkret och har superenergi. Det globala dyker upp flera gånger under vårt samtal. Jenny tänker bortom Sverige.

– Det vore ju rätt häftigt att hjälpa kvinnor och barn i mindre privilegierade delar av världen, säger hon. Men inte just nu när jag har småbarn. Kanske när mina barn är vuxna – och innan jag får barnbarn!

Att verka i Södertälje är ändå lite av att komma ut i världen. I denna stad samsas många etniciteter, kulturer och religioner.

– Jag träffar kvinnor med väldigt olika bakgrund, får inblick i många olika omständigheter, säger Jenny. Det är en styrka och en förmån att få jobba där, möta alla dessa olikheter.

Kyrkan? Hur blev den Jennys?

– Min uppväxtfamilj var inte särskilt kyrklig. Vi kanske gick i midnattsmässan, inte mer än så, säger hon. Men när jag var liten sjöng jag i barnkör i Vantörs församling, ja, det började med Kyrkans barntimmar. Jag har liksom vuxit upp i kyrkan via kören, höll på med det upp till vuxen ålder.

– Och jag tror att jag har ett behov av att på olika sätt få utlopp för en kreativ eller konstnärlig ådra, fortsätter hon. Sång, musik, spela instrument och dansa ligger mig varmt om hjärtat.

Hon nämner dansskola och studentspex, hon har haft perioder när hon sytt en hel del. Det kreativa kan också ta sig uttryck i att odla. När familjen 2015 flyttade till ett radhus i Liseberg fylldes den lilla trädgården till max.

– Vi hade hur många bärbuskar som helst! Och tomater, chili, squash, paprika och gurka. Vi odlar helst sådant som är ätbart.

Odlingen är nog mest hennes grej egentligen, tänker Jenny, men Erik hänger med.

– Jag odlar, han äter gärna!

Nu har de bytt radhuset mot en villaträdgård. Sommaren 2021 kan nog bli en matig historia...

Friluftsliv är deras stora gemensamma intresse. Skogen, stranden, vandring, skidåkning, skridskor – kort sagt: utomhus!

Våren med hemmaförskolan blev ju också ganska friluftsinriktad. Liksom livet i stort, med familje- och kompis-träffar ute, en ganska skön enkelhet, tycker Jenny. Erfarenheter att ta med sig in i framtiden.

Så kom hösten. I november byttes Jenny och Erik av som föräldralediga.

– Erik hade gärna haft saker att gå till, att göra med Ingrid, säger Jenny. Jag vet att de kör församlingens digitala sångsamlingar!

Kyrkan är ju Jennys kompis. Och Eriks också.

– Det som är så roligt med kyrkan, upplever jag, är att den är så tillåtande, säger Jenny. Jag är troende – Erik är det inte. Men

alla är ju alltid välkomna. Allting rymms. Det är det som är så fint, det är lätt att känna sig hemma. Kärlek till alla, man får vara den man är.

Själv var hon med under det korta fönster när Öppna förskolan var igång under tidig höst. Begränsat antal deltagare och blixtnabb anmälan via nätet. Hon funderar:

– Vi hänger ju på Öppna för att det är kul, det är en bonus, en lyx, för oss. Vi har lätt att bevaka när anmälan öppnar och säkra en plats. Men jag tänker att det finns andra, sköra, som inte har samma förutsättningar men kanske större behov... För vissa är Öppna förskolan kanske det enda man har som socialt sammanhang.

Exakt hur det skulle kunna gå till vet hon inte, men nu när våren ändå spirar återkommer hon till friluftaktiviteter:

– Kring Brännkyrka kyrka är det en så inbjudande miljö, och det är härligt att vara ute!

Kari Malmström

Skördetid.

I skidspåret leker livet!

Fredsgruppen i Brännkyrka församling har liksom alla haft ett annorlunda pandemiår. Stängd Loppis och ingen höstbasar, få och begränsade mötesplatser. Men det går alltid att hitta ljuspunkter, som att ge diplom till Rune Larsson! Läs här en artikel, i januari publicerad i tidningen Sändaren, om Runes fantastiska arbete.

Jag fortsätter så länge det känns bra!

I 27 år har han kört hjälpsändningar kors och tvärs genom Baltikum. Nyligen fick Rune Larsson diplom för sina humanitära insatser. Trots att han har fyllt 90 planerar han nu sin 280:e resa.

Klart jag ska fortsätta. Jag känner mig lika pigg som den dag jag gick i pension, och det var 30 år sedan, säger Rune Larsson, när Sändaren ringer för att gratulera till diplommet, som Fredsgruppen i Brännkyrka församling tillsammans med Centrumkyrkan Farsta uppvaktade honom med i december 2020.

Och arbetet fortsätter, trots coronasmittan. Den senaste resan, till Lettland i början av november, kunde han inte delta i på grund av stängda gränser, men han hade koordinerat transporten. Ett arbete som omfattar lagerhållning, inlämning av varor, lastning, bokning av färja, logistik i mottagarlandet, och en oändlig mängd detaljer som knappast låter sig räknas upp. – Fast det är verkligen ingenting mot byråkratin i början av 90-talet. Då, när vi körde till Estland, krävde de exempelvis tullklarering av alla varor, intyg på att textilierna var tvättade och till och med en förteckning över ingredienserna i tvättmedlet!

När han istället blickar framåt hoppas han att nästa transport ska kunna genomföras i april.

– Då får vi väl ändå tro att den värsta smittan är över, säger Rune som numera bara arrangerar, och kör, två eller tre hjälpsändningar per år. Ett ganska blyg-

samt antal i jämförelse med de 17 gånger per år han var uppe i på 90-talet.

Fast de färre körningarna beror inte på Rune, utan mer att det är svårt med tillräckligt stora och centralt belägna lagerlokaler.

– Men numera har vi en bra lokal i Centrumkyrkan i Farsta som, tillsammans med Brännkyrka Församlings fredsgrupp, är de som idag ansvarar för verksamheten, berättar Rune.

Själv har han varit med ända sedan det hela började i Uppsala.

– Ja, 1994 började det med att pastor Evald Timas från baptistunionen i Estland, besökte oss i styrelsen för Sociala Missionen och berättade om behoven i sitt hemland.

– Kort därefter körde vi den första hjälpsändningen från Österledskyrkan i Gamla Uppsala, med stöd av Hjälptrupperna från Svenska Frälsningsarmén i Årsta.

Att det blev just Rune som skulle köra, var inte självklart. Åtminstone inte för honom.

– Nej, jag är ju dålig på engelska och så. Men jag hade blivit änklings -93 och då tänkte dom att det skulle vara någonting för mig att göra.

– Första körningen gick den 13 oktober 1994, ett par veckor efter Estonias förlisning. Så vi kunde inte åka som tänkt utan fick ta Viking Line till Helsingfors och sedan Silja till Tallinn.

Den där första lasten gick till en församling i Viimsi utanför Tallinn, som Rune och Österledskyrkan fortsatte samarbeta med i flera år.

– Men -98 tyckte de väl att det räckte i Uppsala. Då hade vi hjälpt dem i Viimsi att bygga om sin kyrka också. Den första advent invigdes den. Jag kom med den nya kyrkklockan som var tillverkad i Gnosjö. Den fick jag först stå och dängla med i församlingssalen, för att kolla att den funkade.

Efter flera ytterligare turer togs arbetet så småningom över av Centrumkyrkan i Farsta och Brännkyrka församlings Fredsgrupp. Återigen ombads Rune fortsätta arbetet och dessutom vara ansvarig för hela konceptet.

Ett många gånger drygt arbete. Rune berättar om alla textilier som lämnas in och först måste sorteras och sedan tvättas.

– De flesta lämnar ju in kläder. Men det finns så mycket annat som behövs också; jordbruksmaskiner, skolbänkar, kyrkbänkar, sjukvårdsutrustning och blöjor. Det gäller att passa ihop behoven hos både mottagare och givare.

Första körningen för Centrumkyrkan i Farsta och Fredsgruppen gick till BB i Riga och Rune återger hjärtskärande interiörer från institutionerna i Riga, både från BB, hemmet för ensamamma mammor som tvingades lämna bort sina barn, eller hemmet där unga förståndshandikappade flickor fick ligga på halmmadrass med bara en filt över sig. För att inte tala om ålderdomshemmet där de gamla skulle klara sig med en blöja per dygn.

– Och det här hände för bara 6–7 år sen, suckar han.

Hans omtanke och vilja att göra skillnad för barn och unga, gamla och fattiga lyser igenom även om han upprepar att han har problem med språket och vill tona ner sina egna insatser.

– Men visst har jag fått vänner genom åren. Det går ju ändå. Och ibland behövs verkligen inga ord.

– Som när jag skulle leverera EKG-utrustning till en läkarmottagning på Tallinns flygplats och killen bakom skrivbordet blev så glad när jag kom att han hoppade över bordet och rusade fram och kramade om mig.

Idag bedömer han att Estland kommit långt i utvecklingen, inte minst på grund av den hjälp man fått från Sverige.

Numera är det Lettland som står i fokus för Rune Larsson. Ett land han idag bedömer vara betydligt mer skört än Estland. Och självklart ska han själv ratta en av bilarna om hjälpresan i april blir av.

– Jag är till och med registrerad som förare på Rigafärjan och får sova med de andra chaffisarna, säger han och skrattar åt det faktum att människor som fyllt 80 inte ens får hyra en bil i Sverige.

– Men jag fortsätter så länge det känns bra.

Annika Ahlefelt

SKRIBENT I TIDNINGEN SÄNDAREN

VILL DU HA KONTAKT MED FREDSGRUPPEN?

På brännkyrka.org/fredsgruppen finns telefonnummer och epostadresser. Du kan också ringa vår växel 08-447 11 00 så lotsar vi vidare.

FOTO: SHEELA WADMAN

En glad Rune med diplommet.

Brännkyrka krysset

Alla insända rätta lösningar vinner församlingens bordstrianglar med vackra ord och vackra bilder (se nedan).

KORSORDSKONSTRUKTÖR: HANNA FREDHOLM

BILD: WIKIMEDIA.ORG

										FIRAS DIGITALT VARJE SÖNDAG PÅ www.brannkyrka.org		SYNAS OCH HORAS		GÖR LÄS		EFTER PERSON		I THESS 5:14 UPPMUNTRA DE			
										↓						FRID- STORARE SILVER				GÖRA BÄR- DRYCK	
										GODA VÄNNER		↓						VART FJÄRDE ÄR FLEMING			
										KAN LÄGGAS I BLÖT		↓						BLEV UPP- HISSAD I FLAGG- STÅNG			
BETE OCH ACTION		↓																			
↓						ADELGAS		FÖR- VÄNAD													
OKONST- LAD										SPINDEL- SAK											
ÅKER SMÅ GÄRNA										HAR MÖJ- LIGHET											
↓										LITEN BIBEL- DEL		FÖRST I SKALA									
												AVKOK									
I FRUÄNGEN HELA VÄREN		LÄGGA UNDAN TILLÄGG		KLISTER- MÄRKE HÖGSTA NIVÅ		FARKOST		KORA		BE- VITNA		DAGENS GÅR ATT ÄTA		FÖR- DÄMNING		WOLDE- FLICKA					
↓																					
KÄRNAT LIVS- MEDEL		SES MED SÄCK KAN MAN SPETSÄ				VILL- RÄDIG STÅR NÄSTA PÅ								PÅ SAMMA SIDA VALUTA							
↓				PÅSDEL				LEVDE I ITALEN KUBMAN								ROV- FÄGEL KAN VARA KLAR					
GAMMAL VANA						FÖRNTIDA STAD		GÖR VERKAN UTHÄLLIG				ÄR TON- ÅRINGAR ÖVER- FULL									
GRUND- LAG		HETS- JAKT		2 X BLIR TRÄNA PÅ LATIN		↓		RINNA HASTIGT HASTIG- HET								LAND I VÄST- AFRIKA					
SMÄRT- ANDE				KORRE- SPON- DENS		FRÅN TVEKSAM		TUGGA SKRATT PÅ NÄTET				SATTE I SIG TÄNKE- GÅNG		SÄVIDA GER INGEN UT- DELNING							
EN SORTS PRO- NOMEN																SOM KANSKE KORT					
↓				STORT STYCKE						EN SORTS SVÄNG		I LEJON- GROPEN									
SÖMN- STÖRNING		SPÄNSTIG						REJÄLT TRÖTT		↓				SES MED VALE							

LÖSNINGEN INSÄND AV:

Namn _____ Adress _____

Skicka in senast 6 april till: FRISVAR, Brännkyrka församling Svenska kyrkan, 20485625, 125 22 Älvsjö.

Tack alla take-away-gäster!

Onsdagens sopplunch i Vårfrukyrkan har legat nere i ett drygt år, men take-away-soppan fortsätter vi med! Varje onsdag utanför kyrkan har du möjlighet att hämta en påse med soppa, bröd och någon godsak. Start 10.00, slut när soppan är slut.

Vi tar inte betalt, men ger möjlighet att lämna en frivillig gåva till Act Svenska kyrkans biståndsarbete till stöd för Coronadubbade ute i världen. När detta skrivs har året (fem tillfällen) hittills inbringat 8 824 kronor, som vi skickat vidare till Act. **Hämtsoppa hela våren, sista gång gång 16 juni.**

Alla vinner
våra fina bordstrianglar!

Två bordsprydnader med några utvalda dikter, psalmer och böner. Till det bilder med fin stämning, ett konstverk av Rafael, illustrationer av John Bauer och Gustave Doré – och en skiss av Leonardo da Vinci! Du monterar enkelt ihop dina trianglar. Vi hoppas de förgyller din dag! Och morgondag. De är vänderbara, så hitta din favorit!

Tack till dig som är medlem i Svenska kyrkan! Du är viktig.

Din medlemsavgift gör det möjligt för oss att även nu vara kyrka – att ställa om istället för att ställa in.

Kyrkorna är fortfarande öppna
Gudstjänstlivet finns på nätet och i radion
Vi finns här för dig

Vi fortsätter att hålla kyrkorumen öppna, för dig som behöver en stund av enskild andakt, kanske tända ett ljus. Brännkyrka kyrka och Vårfrukyrkan är öppna alla dagar mellan 9.00 och 16.00.

På vår hemsida brannkyrka.org och på vår Facebook-sida lägger vi regelbundet ut digitala andakter och hälsningar. Alla fysiska gudstjänster är inställda tills vidare.

Vi finns tillgängliga för samtal och stöd. Du hittar våra direktnummer på brannkyrka.org – har du inte internet, ring vår växel, 08-447 11 00, vardagar 9.00–17.00.

Våra kyrkklockor har inte tystnat

Vi längtar till den dag då vi åter kan dela gudstjänstgemenskap. Varje söndag klockan 11.00 ringer klockorna som en hälsning från oss och en inbjudan till bön.

Vill du gå med i Svenska kyrkan är det enkelt. Gå in på vår hemsida brannkyrka.org – klicka på "Bli medlem" längst upp till höger och följ instruktionerna.

Brännkyrka-bladet delas ut till alla hushåll i församlingen, även dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha tidningen. Den delas alltså ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte är intresserad – bli inte arg på oss för att du ändå fått tidningen. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Elektriska stunder som övergår förståndet

Där satt vi allihop, sida vid sida, ingen reste sig upp och gick. Tio minuter, tjugo minuter, trettio minuter. Beslutet fattas, nu är jag redo. Jag reser mig upp. Vänder ryggen mot månen och går. Jag vet inte var jag är på väg, men jag är redo. Jag är inte längre ensam. Jag behöver aldrig mer vara ensam.

Det här scenariot utspelade sig när jag var fjorton år. Min mamma hade övertalat mig att åka på konfirmerationslägret som jag först vägrat. Inte på grund av något egentligt motstånd till konfirmerationslägret. Det var mer en protest mot att hon anmält mig utan att jag visste om det.

Vi åkte ut till en liten ö i Stockholms skärgård och där vi skulle bo i tio dagar. Jag och trettiofem andra fjortonåringar. Vi var såklart inte ensamma i utmaningen: vi hade två församlingspedagoger, en präst, och åtta ungdomsledare som skulle ledsa oss i provningen.

Tio dagar fyllda av intensiv lek, bad, tävling, men framförallt långa pass där vi på olika sätt försökte närma oss Gud. Ibland via bibeln, ibland via att tänka på jaget, ibland via skapande. Efter vad som kändes som ingen tid alls men samtidigt som en evighet var vi framme vid änden på vår vandring tillsammans. Ingen förstod hur vi hade hamnat där, men där satt vi.

Vår sista kvällsandakt. Vi hade våra andakter på en liten klippavsats i borten änden på ön. Där fanns ett litet järnstaket i vilket några hädiga ungdomsledare hade fäst ett stort kors av två stockar. Jag minns tydligt hur det bräckta skärgårdsvattnet såg ut som flytande silver i den starka månens ljus. Det var fullmåne, klart det var fullmåne. Vi satt i ring, sida vid sida, med varsitt sånghäfte. I det sånghäftet fanns allt från Psalmer till Jag Vill Vara Din Margareta av Sten & Stanley.

Som vi gjort så många gånger tidigare sjöng vi ihop. Vi hörde ungdomsledaren berätta något personligt

Anton Dahlgren
MUSIKPEDAGOG

om sin tro på Gud som resonerade i många fjortonåringars hjärtan. Några grät. Detta var en del av vår vanliga kvällsrutin. Det var det som hände efteråt som var speciellt. Ungdomsledaren sa: "Eftersom det är sista kvällen tänkte vi att man kan sitta kvar en stund, jag spelar lite gitarr under tiden."

Tystnad. Ingen vanlig tystnad. Inte avsaknaden av ljud. Inte en pinsam tystnad, ingen sade något för inget behövde sägas. Det var en tystnad man nästan kunde sträcka ut handen och greppa tag i. Gitarren börjar plinka. "G dur, bra tonart" tänkte jag i mitt nyfunna intresse för gitarren som instrument. Något blinkade till på himlen. "Var det där ett stjärnfall?".

Jag kan inte redogöra exakt för hur mina tankar snurrade under den halvtimmen vi alla satt på avsatsen, men jag beskriver det alltid som ögonblicket jag kom till tro. Den nästintill elektriska, ordlösa förståelsen som alla där kände av. Det måste finnas något mer. Stjärnhimlen, månen, vår bultande gemenskap. Det var för stort för att kunna beskriva med världsliga begrepp. En begynnande bild av Gud i mig, i oss, i världen. Res-te jag mig upp och gick innebar det att det tog slut. Vägs ände. Kommer aldrig igen. Så jag satt kvar. Ingen annan reste sig heller.

I mitt liv har jag haft glädjen att uppleva många sådana elektriska stunder, där kärleken och gemenskapen övergår förståndet. Man kan till och med säga att mitt jobb går ut på att försöka skapa sådana stunder för andra tveksamma fjortonåringar. Exakt vad den magiska formeln är vet jag inte riktigt, men det gör inget. Sedan den dagen när jag själv var fjorton har jag hjälp på vägen. Jag är inte längre ensam. Jag behöver aldrig mer vara ensam.